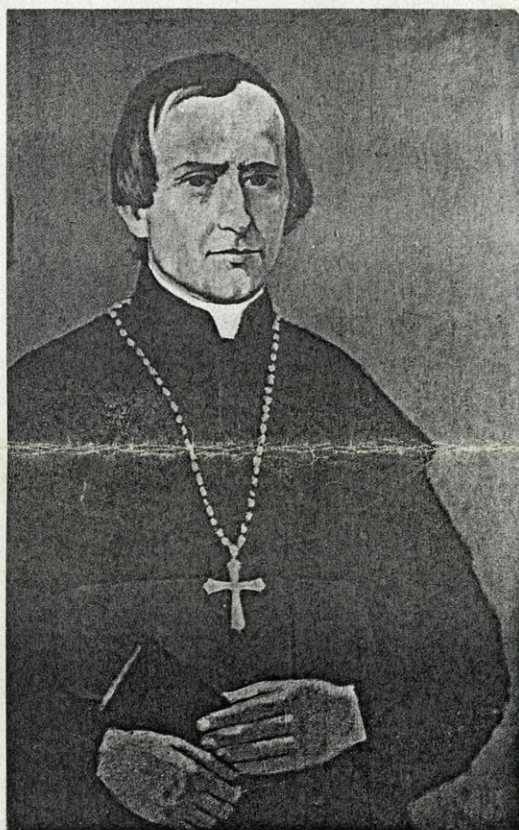

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 28, št. 2, Misijonska nedelja, 1998

Škof Anton Martin Slomšek je s svojimi napori za poglobljanje vere pokazal smer vernikom v svojem času. Kaže pa jo tudi danes vsej slovenski cerkvi in tudi nam misijonarjem. Jezusa že skoraj vsi ljudje poznajo, tudi pri nas v misijonih. Za globlje spoznanje pa se je treba truditi, si ga izprositi. "Blaženi" Anton Martin Slomšek: "Prosi za nas!"

DRAGI MISIJONSKI PRIJATELJI!

Zopet smo pred misijonsko nedeljo. Letos je precej drugačna: Premestitve. P. Mlakar, začasno dobiva službo kaplana velike mestne bolnišnice. P. Grošelj in jaz greva iz Matera: on začasno v Mumbwo. Nato gre v Malawi, kjer naj bi se začelo z jezuitsko župnijo 120 kilometrov severno od glavnega mesta Lilongwe. Začel bo z graditvijo župnišča. Cerkev, kar velika, že stoji. Problem pa je v tem, da je parcela zelo majhna.

Mesto p. Grošlja v Materu prevzame p. Tomažin, v pomoč pa mu pride, na moje mesto, jezuit domačin p. Feliks Kalebwe. Jaz pa za kaplana v Chelston, kjer sem služboval kot njen prvi župnik v letih 1968-71. To predmestje je nastalo v letih 1967-68 zaradi velikega mednarodnega letališča! Takrat se ni bilo župnišča, temveč le dvorana za službo božjo. Sedaj je tam kar lepa cerkev, delo p. Tomažina in prostorno župnišče.

P. Grošelj je bil v Materu kar devet let, jaz pa pri njem točno osem let in pol. Oba sva doživela rast župnije Chunga. Takrat le zgradba nad 30 krat 16 metrov, danes napolnjena z lepimi klopmi, ob nedeljah pa kar nabito polna vernikov. Morda za Evropo kar čudno: pol moških pol žensk! Župnija ima kar šest zborov, ki se vrstijo ob nedeljah, lepo skupino plesalk-zvezdic, lepo število strežnikov in celo vrsto organizacij: Akcija, Legija. Tretjeredniki, Sv.. Ana (delo z družinami), družba sv. Vincencija in odličen župnijski svet. Uspelo jim je dobiti parcelo za redovnice!

P. Grošlju gre vse priznanje. On je zgradil tudi dve cerkvi ob glavni cesti v Nangomo in Mumbwo: cerkev sv. Charles Lwanga v kraju Westwood in cerkev sv. Luka v Mwembeshi. Slednja naj bi postala župnija; kar kliče po stalnem župniku.

Moje zdravje? Za manj štiri operacije, moral bi imeti še eno. In vendar se še dela! Molimo! Pozdrave vsem.

Vaš p. Radko Rudež

RAZMIŠLJAM

Navadno radi pišemo o uspehih. Vendar v življenju niso samo uspehi ampak tudi težave, neuspehi in nerazumevanje. In ravno tedaj se preizkušajo naša vera, upanje in ljubezen, ki naj bi bili geslo in bistvo našega poslanstva in poklica.

Pri nas smo zdaj v enem letu izgubili kar štiri jezuitske duhovnike, ki so bili vsi še mladi, aktivni. Dva v prometni nesreči, eden je umrl za rakom, eden pa od srčne kapi.

Po več letih imamo letos spet enega jezuitskega novomašnika in tri diakone, ki pa so seveda še vsi na študiju. Tudi v novicijatu imamo redno tri ali štiri Zambijce. Tu je iskra upanja, da bo v prihodnje spet več apostolskih delavcev. Zadnjih petnajst let namreč število stalno upada, ker ni novih misijonarjev, mi se staramo. Medtem pa nastaja vrzel med generacijami. Zdaj se že počeno čuti, da ideja, ki se je širila med ljudmi, da " misijonarji niso več potrebni," ni bila umestna, temveč zelo škodljiva.

Spomnimo se včasih v molitvi tudi tistih misijonov, ki jih morajo zapreti ali opustiti, ker ni dovolj duhovnikov.

Lep pozdrav,

Br. Jože Rovtar, D. J

SKRB ZA SIROTE

Pouk se je doma že začel. Tako tudi tukaj. Z vašo pomočjo se je 25 učencev z novimi čevlji in potrebščinami ter šolnino zopet vsedlo v šolske klopi. Sedaj teče zadnje tromesečje pouka. Dva izmed njih letos končujeta srednjo šolo. Pravita, da, če bo denar za nadaljnje šolanje, bosta šla še na univerzo.

Med temi so tudi otroci brez staršev. Ti imajo prednost. Število sirot se stalno povečuje. Želimo si, da bi le tem lahko še bolj pomagali. Tragično je, da moderna kuga pobira ljudi srednjih let. Starši umirajo, otroci pa ostajajo v oskrbi starih staršev. Ti so povečini že onemogli in nezmožni za delo.

Sedaj se pripravljamo in zalagamo silos s koruzo, da bomo lahko pomagali ljudem s hrano v prihodnjih mesecih. Pred deževno dobo bomo razdelili tudi obleko iz zabojnika najbolj potrebnim sirotam v okolici.

Za naslednje šolsko leto pa bi radi dodali še nekaj osnovnošolskih otrok-sirot na našo listo tistih, ki jim že pomagamo. Šolsko leto se začne v januarju.

Dragi prijatelji, bralci Sončne Zambije, tisti, ki nas podpirate z molitvijo in pa tudi drugače: lepa hvala in pozdrav od

Marije Anžič

MOJI PRIJATELJI BEGUNCI

Kot študentski duhovnik v Lusaki imam veliko opravka tudi z begunskimi študenti. Nekaj srečnejših dobiva podporo za šolanje iz Urada združenih Narodov, večina pa poskuša najti podporo privatno. Obiskujejo me v pisarni in doma. Povedo mi, da se poskušajo preživljati s priložnostnimi deli. To ni zadosti.

Robert pripoveduje: "Lastnik hiše, kjer živim, je nenadoma povečal najemnino. Jaz sem pa že pred tremi meseci plačal najemnino za pol leta. Pravi, da moram doplačati 40% ali pa se izseliti. Kje naj dobim denar, če ne plačam, kam naj grem? Ali mi lahko pomagate?" Napisal sem pismo lastniku hiše in mu povedal, da iščem sredstva za doplačilo. Robertu pa sem rekel, naj me obišče čez kak mesec. Včeraj je prišel in sem dal polovico potrebne vsote. Ostalo pa morda kdaj drugič.

Emanuel pripoveduje: Starše ter vse brate in sestre so mi ubili leta 1994 v Ruandi. Jaz sem ostal pri življenju, ker sem bil v Tanzaniji pri sorodnikih. Nato so me sorodniki poslali v begunsko taborišče. Od tam sem prišel v Zambijo. Tu sem našel dobre ljudi, ki so me za eno leto sprejeli pod svojo streho. Nato pa so mi rekli, da me ne morejo več hraniti. Malo denarja si prislužim s prenašanjem stvari od trgovin do tržnice. To je komaj dovolj za en obrok hrane na dan. Rad bi nadaljeval študij, da bom imel poklic, a kako? Ali veste, kam bi lahko napisal prošnjo za pomoč? Morda bi mi pa vi lahko pomagali, da se vpišem na tehnično šolo? Lepo vas prosim, poskušajte mi pomagati!" Za Emanuela sem našel pomoč za šolnino. Neki gospod iz Nemčije je zanj poslal denar. Emanuel že študira.

Poleg beguncev, ki prihajajo prosit za denarno pomoč so tudi takšni, ki prosijo za pomoč pri iskanju stikov s sorodniki za katere ne vedo, kje se sedaj nahajajo. Zopet drugi rabijo pomoč pri pošiljanju pisem in faksov.

Nikoli nisem bil begunec in upam, da nikoli ne bom. Čutim pa, da moram storiti zanje vse kar morem. Tako trkam na vrata raznih dobrotnikov v imenu beguncev. In občasno pride kakih par dolarjev, da vsaj delno pomagam tistim, ki se mi zdijo najbolj potrebni. In ko "skrbim" za kakih 30 beguncev se spomnim na Jezusa, ki bi danes gotovo rekel: "Bil sem begunec in ste mi priskočili na pomoč!" Hvala vsem, ki mi omogočate, da lahko pomagam mojim prijateljem beguncem.

Lep pozdrav,

p. Lojze Podgrajšek

SLOVO OD NANGOME

V Zambiji sem že več kot štiri leta in pol. Medtem, ko cerkev Svete Terezije dobiva še zadnje plasti barve, se že počasi pripravljam na odhod domov.

Popravljam delovne stroje. Novim krožnim žagam sem povečal luknje na pravo velikost, da jih bodo mizarji lahko uporabljali. Ko odidem iz misijona, strugarja, električarja, vodovodarja, finomehanika, trgovca, bankirja, telefonskega instalaterja, kinooperaterja,... ne bo več tu. Stvari skušam urediti in pustiti tako, da bodo čim boljše tekle brez mene.

Cerkeve po slovenski navadi stojijo na hribčku. Tudi cerkev svete Terezije v Mamwure daje vtis svetišča na gori. Krasi jo križ, terasa, stopnice, pa lepo je pobarvana.

Za slovenskega obiskovalca vajenega stoletnih cerkva, kjer so se umetnine kopicile skozi cele generacije, mlade zambijske cerkve izgledajo prazne. Zato sem uokviril par slik, ki jih bom namestil v cerkvi Svete Terezije. Domačini bodo teh zelo veseli

saj prenekatera podružnica ne premore niti spodobnega križa. Zato pa sta dve preprosti prekrizani veji deležni toliko večje pozornosti obiskovalcev, ki slučajno zaidejo v te cerkve. Poskrbeli smo tudi za oltar in par klopi za začetek. Vse to ste našim ljudem podarili vi darovalci. Hvala: Bog povrni. Povedati vam moram tudi, da je pri računu za cerkev Svete Terezije p. Stanko še za nekaj tisoč zelencev v "luknji". Tako, da je kljub dejstvu, da nas le še nekaj tednov loči od posvetitve, vaš dar še vedno "krvavo potreben". Lep pozdrav iz Sončne Zambije.

Edvin Šnobel

KRATKE NOVICE

NADJA FURLAN, studentka petega letnika Teološke fakultete v Ljubljani, je prišla v Zambijo na študijski dopust. Rada bi napisala študijo o prilagajanju krščanstva v afriško kulturo.

ROMAN LOGAR je zbolel na poti v vzhodno provinco, kjer naj bi se učil domačega jezika Nyanje. Ima ŠEN. Zdravi se v nangomski bolnišnici.

P. MIHA DREVENŠEK je na krajšem obisku v domovini. Zbira sredstva za svoje programe. Veliko uspeha, p. Miha!

JANEZ MUJDRICA se je medtem vrnil s počitnic. Nabral si je optimizma in dobre volje, ki ju širi med na nas.

DES ANGER, prostovoljec iz Dublina, se je pridružil naši skupini tu v Nangomi. Od julija uspešno vodi delavnice. Poleg njega dela v Nangomi tudi ameriška prostovoljka DR. FLORENCE HANSEN. Ona je zelo aktivna v preventivni medicini.

DELEGACIJA Z JAPONSKE AMBASADE v Lusaki je te dni prišla pogledat naš projekt za gospodinjstvo šolo in pogovor za bolnike, ki imajo AIDS. Z našim programom so zelo zadovoljni in so nam obljubili svojo pomoč.

MATI MARIJOLA, generalka reda plavih sester (Male služabnice Brezmadežne Marije) je prišla s Poljske na obisk tudi v Nangomo, saj tu žive in delajo sestre njene kongregacije. To so jo bile naše sestre vesele!

P. STANKO ROZMAN je 12. julija praznoval svojo srebrno mašo v rodni župniji Kovor. Poleg dela v Nangomi je že dlje časa član odbora pri gradnji nove katedrale Deteta Jezusa v Lusaki. Lusaški nadškof Medardo Mazombve bi rad podaril Jezusu za njegov 2000-či rojstni dan novo svetišče. Projekt priporočamo v molitev.

JOŽE GROŠELI dograjuje cerkev svetega Charlesa v Westwood-u. sredstva daje br. Ilija Dilber s Hrvaške, ki je bil čez dvajset let sam misijonar v Zambiji. Naj Bog blagoslavlja njega in njegove dobrotnike.

KRISTINA LESKOVEC se je poslovila od Nangome in se po triletnem uspešnem delu vrnila v domovino. Kristina, prav lepa ti hvala za tvoj doprinos našemu misijonu.

KATARINA FERIANČIČ se lepo zahvaljuje za anestetski aparat g. Kralju, prof. Malik in Dr. Müllerju. Dr. Babavale je tako lahko v septembru že opravil 15 težjih operacij.

Izdajajo: Slovenski misijonarji v Zambiji

Uredil: P. Stanko Rozman

Naslov: Nangoma Mission Project,
P.O.BOX 01 Nangoma, Zambija
Tel./Fax. 260 1 800 293